

Γιατί, γιατί νόσθης, ἀφοῦ δὲν μπορούσες νὰ μοῦ
δώσης οὔτε τὴν ἐπιτυχία τὴν τραγικὴ νὰ πεθάνω, ἢ
μόνη ἐπιτυχία, ναί, σοῦ τόρξιζομαι, Κωσὴ μου, ἢ
μόνη μου λαχάρα ;

Σὰ μὲ παρακαλεῖς, γλυκεῖά μου ἀγάπη, νὰ σοῦ
δώσω θάρρος, νὰ σοῦ δώσω τὴν ἐλπίδα καὶ τὴ ζωὴ,
μὲ ρημάξεις καὶ κἀθουμαι καὶ κλαίω δυνατὰ, γιατί,
Κωσὴ μου, τὰ δένεατα μοῦ γυρέβεις, μὲ σφάζεις, ἢ
ψυχὴ μου γίνεται ἔλη αἷμα πὸν τίποτα, μὰ τίποτα,
τίποτα δὲν μπορῶ γιὰ σένα, πὸν σὲ τίποτα δὲν μπο-
ρῶ νὰ σοῦ χρησιμέψω. Καλέ μου εἰς, τὴν ἐλπίδα
καὶ τὸ θάρρος πὸν ἀπὸ μένα γυρέβεις, πού, μὰ πού
θέλεις νὰ τὰ θρῶ, ἐγὼ ἢ καμημένη σου, ἢ ὀλομόναχη
ἐγὼ ἢ κακόμοιρή σου ἢ παραιτημένη, πὸν κάθε μέρα
πὸ πολλὴ νιώθω πὸς πέφτω καὶ ξεγλιστρῶ καιρα-
κλόνητας ἀπὸ πάνω ἀπὸ κανένα θράχο, δίχως νὰ
διῶ πονθενὰ χοριάρι, δίχως νὰ διῶ κλαρὶ πὸν νὰ τὸ
πίσῃ τὸ χέρι μου καὶ νὰ βυσταγιῶ. Τοῦ κάκου, τοῦ
κάκου, Κωσὴ μου, ὑπερβολικὰ σὲ ἀγαπῶ, δὲν μπο-
ρῶ νὰ ζῶ χωρὶς σένα. Καὶ δὲ μοῦ ἀπομνήσκει κα-
μιὰ, μὰ καμιὰ ἐλπίδα, μιὰ καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ
σ' ἔχω δικό μου, ἔλο δικό μου. Ὁ καιρὸς ὁ ἴδιος,
ἀπὶς νὰ τὸ λιγοστέψῃ, πολύνει τὸ κακό μου καὶ τ'
ξερθερίζει, πὸν γίνεται πια παροξυσμός, καὶ τὸ βλέ-
πεις καὶ ἀπατός σου πὸς κάθε μέρα χειροτερέβει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΡΟΦΕΣ

XI

Τραγουδισητὴ ἀνήμπορο καὶ πλάνο στρατοκόπο,
οἷά ξεμακρο τοῦ δρόμου
γι' ἀλαργινὸ καὶ ἀπόκομο, μὲ σέρνει, κάποιον τόπο,
πικρὸ τὸ ριζικό μου.

Κ' ἐγὼ, παλιοὶ συντρόφοι μου, δὲν κλαίω, πὸν οἷς ἀ-
καὶ πάω νὰ προσπεράσω. (φήνω)
Τρέμω, γιατί σὲ δρόμο μου δὲν ξαίρω τί θὰ γίνω,
καὶ ἂν ὄπου πάω θὰ φτάσω...

XII

Μακριὰ τὸ ροδοχάραμα μιανῆς Αὐγῆς σὴν πλάση,
καὶ ὁ νοῦς, πὸν τὸ θωρεῖ.
οἷαν τὸ πουλάκι, προσχαρὰ, κινάει νὰ τὸ προφτάσει,
πιστὰ νὰ τὸ χαρεῖ.

Ὅμως ὁ δρόμος ἄσωτος κα τ' Ἄπειρο ἀφανίζει,
Ἄνεγνωμέ μου νοῦ,
Τὸ λιγοστό, πὸν χαίρουμαι, λέω πὸν καλὰ μοῦ ἀξίζει,
τὸ φῶς τ' Ἀνγερινού.

XIII

Πλατιὰ χαρὰ τὴ χάρηκα καὶ τῆς δροσιῆς τὴ στάλα,
οἷα ῥόδα μιὰν Αὐγῆ,
Εἶταν ἢ ὄρα ποῦπιτε τῆς Ἀνοιξῆς τὸ γάλα
ἢ διψασμένη γῆ...

Λάβρα, φωτιά, σὰ μ' ἔκατγεν ἐρωτικὸ ἕνα πάθος,
— κ' ἐγὼ δὲν ξαίρω ποιό, —
Καὶ μὲς οἷων ῥόδων ἔσκωπα, σὰ μέλισσα, τὸ θάθος,
καὶ τὴ δροσιὰ νὰ πιῶ.

XIV

Τὶ τάχα καὶ ἂν ἀρνήθημεν ὁ κόμος γιὰ τοὺς δυὸ μας
μιὰ τὴν δὰ χαρὰ;
Γύρω ὁ πλατὸς ὀρίζοντας, Κι ἄς πάρει τ' ὄνειρό μας
πλατιὰ καὶ ἀπὸ φτερά.

Κι ἂ δὲ θὰ ποῦμε ἀξήσαμεν, μὰ φτάνει μιὰν ἡμέρα
— Πουλιὰ σὲ χειμαδιὸ
πὸν ἀναγυροῦν,—Νὰ φύρουμε. Τοῦ κόμου λέοντας
—Πεθαίνουμε κ' οἱ δυὸ... (πέρα:

XV

Γιὰ μιὰ στιγμή παρόησα σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ μόχτο,
θανάτου ἀναπνοή,
καὶ βγῆκα καὶ σ' ἀγγάνεψα σὶν ἀνθισμένον ὄχτο,
πλατεῖα, γλυκεῖα ζωή!

Καὶ μὲς σὲ ξαναγύρισα τῆς πόλης, ὡς γυροῦσα,
γιὰ σὲ, τὰ μάτια πίσω.
Ἐναν ἀργάτη πῶγωνε τὴ γῆ, τόσο φτινοῦσα,
ποῦσιπα νὰ μὴ γυρίσω...

XVI

Κι ἂν τὴ χαρὰ δὲν ἔνωσα, καὶ ἂν μόνο μὲ τὴ θλίψη
πιστὰ, στενὰ ἔχω ζήσει,
μὰ πάλι, λέω, πὸς νάτανε ποτὲ νὰ μὴ μοῦ λείψει.
Τόσο ἢ χαρὰ ἔχει ἀργήσει,

πὸν καὶ ἂν ἐρθεῖ, τὴ σκιάζομαι, μὴν ἔθγει σὲ κακό μου
καὶ κλάψω πὸν πολλό.
Καὶ τὰ φτερά πὸν ζήτησα, θάρρος τὰ νιώθω τοῦ ὤμου.
σὰ γέρικο πουλί.

XVII

Ἐνὸς βοσκοῦ τὸ σοῦρισμα, Ροῦμελη, ἐντὸς μου κρύβω,
διαμάντι σὴν ψυχῇ,
καὶ διαν λυγῶ περίλυπα καὶ ἀπ' τὸν ἀγῶνα σκύβω
θαθεῖα τὰκούω ν' ἀχεῖ.

Σὰν κλάμα, σὰν παράπονο καὶ σὰν ὀργὴ ἀπὸ πέρα,
καὶ ἀπ' τὴν παρθένα πλάση,
Καὶ νὰ μοῦ λέει : —Μὴ δέρονσαι καὶ τῆς χαρᾶς σου
βασίλευσε σὰ δάση, (ἢ μέρα

XVIII

Ξαίρω τοὺς δρόμους, πὸν ἦσαν περνοῦν μόνον οἱ ἱ-
καὶ ἄλλη ζωὴ καμιὰ, (σκοι.
Κι ἀνάμεσὸ τους, ξεχωρὰ, κάποιον ὁ νοῦς μου βρίσκει
κοντὰ σὴν ποταμιὰ,

Ξαίρω καὶ μιὰν ἀπόκρυφη σηλιὰ, πὸν σὰ μιὰ στέγη,
φωλιάζει τὰ πουλιὰ,
Πουλάκι δυὸς καὶ ἂν εἴσουνα, καρδιά μου,—ποιὸς σοῦ
Τώρα δὲν εἶσαι πλιά. (φταίγει;—

XIX

Ἄθρα καὶ ἂν τραγουδήσω, μὰ ἢ ταπεινὴ μου ρίμα,
δὲν εἶτανε γι' ἄλλοῦ,
Μόνο γιὰ μέ.—Κι ὁ σίγος μου, καθὼς τὸ προῶ τὸ
σὴν ἄκρη τοῦ γιாலού. (κῆμα,

Τώρα καὶ ἂν τὸν ταξίδεψαν μακρότερα οἱ φίλοι,
μὰ ἐμένα τί μὲ νοιάζει;
Ὅποιοι τοῦ ἀρέσει. Ἄ δὲ βασίω τῆς τέχνης τὸ κον-
νὰ μὴ μὲ λογαριάζει... (τίλι.

XX

Κι ἀπὸ τὰ νερολούλουδα, πὸν μάταιη, σὺλλογιέμαι,
ἢ ζήση, Λιγοσῆ.
Ἰοκίος περναίει καὶ χάνεται. Μὰ δὲ σὲ καταριέμαι,
φτωχὴ τραγουδισητῆ.

Πικρὰ, λές, μ' ἕνα θάνατο μὲ μύρωσε ἀπ' τὸ λίκνο,
ἢ μοῖρα μου, ὠργισμένη.
Νὰ τραγουδήσω, ἀφήστε με, σὰν τὸν ὀλόσκο κόννο,
τὴν ὄρα πὸν πεθαίνει.